

ні в бік сторони обвинувачення, ні в бік приватних осіб, володіння яких є об'єктом обшуку.

Список використаних джерел:

1. Капліна О.В. Проблеми нормативного регулювання та практики проведення обшуку під час кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2015. Вип. № 2(12). С. 1–20. URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2015/n2/15kovckp.pdf> (дата звернення: 09.05.2021).

Плюшкін А.Ю.

аспірант,

Національна академія внутрішніх справ

СЛІДЧИЙ ЯК СУБ'ЄКТ ЗДІЙСНЕННЯ ЗАХОДІВ З ВИЯВЛЕННЯ, РОЗШУКУ ТА ПЕРЕДАЧІ В УПРАВЛІННЯ АКТИВІВ, ОДЕРЖАНИХ ВІД КОРУПЦІЙНИХ ТА ІНШИХ ЗЛОЧИНІВ

З прийняттям Закону України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» від 10 листопада 2015 року № 772-VIII були внесені зміни до Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) [1].

Зокрема доповнено частину першу статті 170 КПК України реченням щодо необхідності вжиття слідчим, прокурором заходів з метою виявлення та розшуку майна, на яке може бути накладено арешт у кримінальному провадженні, зокрема шляхом витребування необхідної інформації у Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, інших державних органів та органів місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб та статтю 100 КПК України визначенням окремих підстав та порядку

зберігання речових доказів у кримінальному провадженні, зокрема шляхом передачі в управління Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів [2].

Зазначені зміни встановили додаткові повноваження слідчого щодо здійснення заходів з виявлення, розшуку та передачі в управління активів, одержаних від корупційних та інших злочинів.

Одночасно з прийняттям вказаних змін виникла необхідність у визначенні процесуального статусу та місця слідчого серед суб'єктів кримінального провадження щодо здійснення заходів з виявлення, розшуку та передачі в управління злочинних активів.

Визначаючи при цьому процесуальний статус слідчого як суб'єкта кримінального провадження частина 1 статті 38 КПК України встановлює, що органами досудового розслідування є органи, що здійснюють досудове слідство і дізнання.

Частиною другою зазначеної статті визначено, що досудове слідство здійснюють слідчі підрозділи органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, органів Державного бюро розслідувань та підрозділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України.

Водночас у пункті 17 частини 1 статті 3 КПК України, якою визначені основні терміни, зазначено, що слідчим є службова особа органу Національної поліції, органу безпеки, органу, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства, органу Державного бюро розслідувань, Головного підрозділу детективів, підрозділу детективів, відділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України, уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень.

Навчальна та наукова правова література при формулюванні поняття «слідчий» фактично посилається на встановлене визначення у КПК України, розглядаючи його як службову особу відповідного правоохоронного органу, уповноважену здійснювати досудове

розслідування у кримінальному провадженні [2, с. 168; 3, с. 167; 4, с. 123; 5, с. 50–51].

У свою чергу, аналізуючи кримінальне процесуальне законодавство, наявні тлумачення в навчальній та науковій літературі, слідчого можливо визначити як суб'єкта кримінального провадження з адміністративним статусом службової особи відповідного правоохоронного органу, який згідно з встановленою у кримінальному процесуальному законі підслідністю уповноважений здійснювати досудове розслідування у кримінальному провадженні.

При встановленні місця слідчого серед суб'єктів кримінального провадження серед суб'єктів кримінального провадження щодо здійснення заходів з виявлення, розшуку та передачі в управління злочинних активів варто вказати, що стаття 3 КПК України відносить слідчого до сторін кримінального провадження з боку обвинувачення.

В навчально-правовій літературі суб'єктів кримінального провадження класифікують за критерієм процесуальних функцій, відносячи слідчого як правило так само як у кримінальному процесуальному законі до учасників кримінального процесу зі сторони обвинувачення [6, с. 19; 7, с. 155].

Водночас при встановленні місця слідчого серед суб'єктів, уповноважених на здійснення заходів з виявлення, розшуку та передачі в управління злочинних активів його необхідно віднести групи суб'єктів, які виконують функції обвинувачення та на яких покладено обов'язок щодо виявлення, розшуку та передачі в управління активів, одержаних від корупційних та інших злочинів, поряд з керівником органу досудового розслідування та прокурором.

Таким чином, можливо констатувати, що прийняті зміни у КПК України встановили додаткові повноваження слідчого щодо здійснення заходів з виявлення, розшуку та передачі в управління злочинних активів, що надає можливість його віднесення групи суб'єктів кримінального провадження, які виконують функції обвинувачення та на яких покладено обов'язок здійснення заходів

виявлення, розшуку та передачі в управління злочинних активів, одержаних від корупційних та інших злочинів.

Список використаних джерел:

1. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів : Закон України від 10.11.2015 № 772-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19#Text>.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.

3. Тертишник В.М. Кримінальний процес України. Загальна частина: підручник. Академічне видання. Київ : Алерта, 2014. 440 с.

4. Кримінальний процес : підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін.; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків : Право, 2013. 824 с.

5. Кримінальний процес: підруч. / Бойко О.П., Гаркуша А.Г., Захарко А.В., Литвинов В.В., Рогальська В.В., Сербін М.М., Солдатенко О.А., Федченко В.М., Черняк Н.П./ кер. авт. кол. д-р юрид. наук, доц. О.Ф. Кобзар. У 2-х ч. Ч. 1. Дніпро : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2017. 337 с.

6. Лобойко Л.М., Банчук О.А. Кримінальний процес : Навчальний посібник. Київ : Ваіте, 2014. 280 с.

7. Кримінальний процес: підручник / Р.І. Благута, Ю.В. Гуцуляк, О.М. Дуфенюк та ін.; за заг. ред. А.Я. Хитри, Р.М. Шехавцова, В.В. Луцика. Львів : ЛьвДУВС, 2019. Ч. 1. 532 с.